

Kjer je na Bregu še prejšnji večer stala draga mi Mlakarjeva hišica, drvila je sedaj divja Drava silovito in motno valovje svoje. O Mlakarjevi hiši ni sledú ni tirú več, samó kos proti vodi stoječe stene se je vzdržaval še nad penečim valovjem in kakor ironija na grozno nezgodo je bilo še nihalo na tej steni viseče ure enakomerni svoj 'tik-ták'.

Drava je odnesla vso Mlakarjevo družino in ž njo Polonico, prvo mojo pravo ljubezen.«

(Konec prihodnjič.)

Beatrice Cenci.

(Po sliki Gvido Renijevi.)

Oh, lepi so ti, Beatrice, lasci,
Očesce méhko ti igra milóbe,
Po čelu plavajo temní ti pasci,
Kot sancí so iz davne, davne dóbe . . .

Devíca nežna jeklo omočila
Očetu v kri si, krasna Beatrice:
Očetove pa kletve strašna síla
Zvabila te je s sábo med mrlíče!

Tedáj še ni se vila ti meglíca
Na ustnih, ki jih zdaj turóbnó senčí,
Brstéla sí, kot pómladí cvetíca
Razvíja rahlo pópje, lepa Cenci!

Stopila tožno si na krvni oder,
Žívljenje žrtvovala svoji zmoti,
A bíl rešítelj je umétnik moder
Nebéskega obraza ti lepoti!

A kakor kíp umétníka očára,
Očarala si svojega očeta,
Da mu srcé opila je prevara
In polastiti hotel se je cveta . . .

Ko zadnjíkrat si žalosti kopnela,
In trepetala lahno kot peresce:
Umétnikova róka je ujela
Na mrtvo platno žalostno očesce . . .

Oh, lepi so ti, Beatrice, lasci,
Očesce čarobno igra milóbe,
Po čelu plavajo temní ti pasci,
Kot sancí so iz davne, davne dóbe . . .

L—j.

Opomnja. Beatrice Cenci, hči plemenitih roditeljev, pala je pod sekíro krvníkovo 1599. l. za papeža Klementa VIII. Lepota nje je vzbudila ródnemu očetu gréšen pohót, zato so sklenili brat, Beatrice in mačeha smrt njegovo. Radi tega zločina jih je papež obsodil na smrt. Na moríščí jo je bajé naslíkal Gvido Reni. Slika, jedna najpopolarnejših, ohranjena je, čeprav ni njegova.

